

и когато ги посъветувахъ да почакайтъ още една година, то ни единъ вече не пожела да има съ мене приятелство. Въ последното време дохождаха при мене само Х. Димитъръ Ясеновъ, Спиро Геръовъ и Стефанъ Караджата, които постоянно ме предумваха да ида съ тѣхъ; а азъ имъ говорѣхъ, че безъ организация е голѣма лудостъ да се биеме и да гинеме. После това, множество момчета се отказаха да идатъ съ Х. Димитра.

Единъ день Х. Димитъръ ми рече:

— Като не щешъ да идешъ и като казвашъ, че не е време, то и азъ нѣма да ида; но увѣрявамъ те, че ние никога нѣма да намѣриме по-сгодно време. Ако падне Критъ, то после ще да бжде тежко да се бориме съ многочисленитѣ неприятели.

— Сегашното време прилича на всичкитѣ други времена, — казахъ азъ. — Критъ ще да падне твърде скоро, защото Гърция го е принесла жертва на своитѣ самолюбиви богове. Гърцитѣ би трѣбвало да възстанатъ изведнажъ, а ние видиме, че тия сж оставили своитѣ братия да се биятъ сами и да умиратъ безъ никаква полза. Защо се не възбунтува Тесалия и Епиръ? Ако би се побунили всичкитѣ гърци, то и нашата работа би била свършена. Ние сами нищо не можеме направи! Ако въ Сърбия да би помислили малко по-сериозно за своитѣ интереси, то и тогава би било добро; но ние видиме, че и между сърбитѣ нѣма съгласие.

После това Х. Димитъръ ми даде дума, че и той нѣма да върви.

Това се случи после убийството на князь Михаила.

Приготовихъ се да се върна въ Бѣлградъ. Нѣкои отъ нашитѣ българи ми рекоха да не